

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. J. R.,** zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2004, č.j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2005 č.j. 22 Cad 7/2005 – 20

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2004. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o poskytnutí jednorázového příspěvku důchodci ve výši 1000 Kč podle bodu 7 článku XXIX zák. č. 237/2004 Sb. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu:

Stěžovateli byl přiznán starobní důchod ode dne 1. 1. 1997 podle ustanovení § 21 zák. č. 100/1988 Sb. rozhodnutím nositele pojištění Slovenské republiky ze dne 22. 1. 1997. Poživatelem tohoto důchodu byl stěžovatel i v době vydání napadeného rozhodnutí

žalované, důchod z českého systému důchodového pojištění stěžovatel v rozhodném měsíci červnu roku 2004 nepobíral.

Při aplikaci příslušného zákonného ustanovení na uvedený skutkový stav dospěl krajský soud k závěru, že jednorázový příspěvek důchodci není zařazen do kategorie dávek státní sociální podpory, proto výkladem článku XXIX zák. č. 237/2004 Sb. tak, jak jej provedla žalovaná, nedošlo k porušení čl. 17 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR, stejně tak nedošlo k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, konkrétně principu rovnosti v právech. Vzhledem k tomu, že podle citovaného ustanovení zákona náleží jednorázový příspěvek výlučně fyzickým osobám, které mají nárok na výplatu důchodu či části důchodu z českého důchodového pojištění a to alespoň za část měsíce června 2004, a stěžovatel tyto podmínky nesplňoval, shledal krajský soud napadené rozhodnutí žalované zákonným.

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem. Dle názoru stěžovatele není jednorázový příspěvek formou zvýšení důchodu, ale ve skutečnosti se jedná o státní příspěvek na alespoň částečnou kompenzaci zvýšení cen a služeb pro důchodce trvale žijící na území ČR. Rozhodující pro posouzení charakteru dávky je její účel, nikoliv její název a dávka by tak měla být přiznána na základě kriteria trvalého pobytu Příspěvek tedy nespadá do věcného rozsahu nařízení č.1408/71 a není tak důvodu, aby byl vyplácen jen nositelem pojištění toho státu, který vyplácí i důchod. Dle názoru stěžovatele je bod 2 článku XXIX zák. č. 237/2004 Sb. v rozporu s ústavním zákonem, neboť porušuje princip rovnosti v právech. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 27. 3. 2007 č. j. 6 Ads 59/2005 – 43 Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. na dobu do rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu na zrušení části ustanovení bodu 2 článku XXIX zák. č. 237/2004 Sb. ve slovech „ z českého důchodového pojištění“, podaném v obdobné věci sp. zn. 3 Ads 22/2005.

O tomto návrhu rozhodlo plénum Ústavního soudu svým nálezem ze dne 1. prosince 2009 č.j. Pl ÚS 4/07, jímž podaný návrh zamítlo. Ústavní soud dospěl k závěru, že předmětná jednorázová kompenzace pro důchodce byla od počátku pojímána nikoliv jako dávka sociální péče stojící mimo systém důchodového zabezpečení, ale jako – i když poněkud nestandardní – plnění v rámci poskytovaných dávek z českého důchodového pojištění. Tento přístup bylo možné považovat za jednorázovou quasi valorizaci důchodu. Jeho výše byla koncipována s vědomím toho, jaké jsou průměrné příjmy osob, kterým je vyplácen český důchod. V uvedeném postupu zákonodárce nelze podle přesvědčení Ústavního soudu shledat žádnou neodůvodněnou diskriminaci; je skutečně a nepochybně věcí každého státu stanovit, jaké valorizace důchodů budou prováděny. Zvolený postup lze považovat za legitimní a provedený způsobem, jenž je jeho účelu přiměřený. Se zřetelem k tomu neobstojí navrhovatelem namítaný nesoulad právní úpravy s čl. 17 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, neboť ten se týkal jen oblasti státních sociálních dávek. Navíc jde o mezinárodní smlouvu, která se od vstupu České republiky do Evropské unie neuplatňuje, jak vyplývá z čl. 6 nařízení č. 1408/71.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud tedy vycházel z téhož, jaký byl uveden v napadeném rozsudku. Spornou právní otázku pak v celém rozsahu zodpověděl ve svém nálezu Ústavní soud, jehož právní názor je pro Nejvyšší správní soud podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky závazný. Na odůvodnění tohoto nálezu podané ve stručnosti výše proto Nejvyšší správní soud také pro jeho výstižnost bez dalšího v plném rozsahu odkazuje. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozsudek krajského soudu není zatížen stěžovatelem tvrzenou vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozhodl proto nejdříve o pokračování v řízení podle ustanovení § 48 odst. 4 s. ř. s. a poté kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ve věcech důchodových nemá právo na náhradu nákladů řízení ani v případě procesního úspěchu, Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu